

РЕШЕНИЕ

№ 15146

гр. София, 18.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110110678 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на Н. А. В., ЕГН *****, като наследник на А.М. В., ЕГН *****, против „С.В.“ АД, ЕИК *****, с която е предявен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК.

Ищецът твърди, че е наследник на А.М. В., ЕГН *****, починал на 30.08.2021 г. Срещу А.М. В. било образувано и водено ч. гр. д. № 15628/2007 г. по описа на СРС, 55 състав, като с определение от 17.07.2007 г. последният бил осъден да заплати на „С.В.“ АД сумата от 926,37 лв., от които: сумата от 764,20 лв. за предоставени услуги водоснабдяване, канализация и пречистване на отпадъчни води за периода 23.09.1997 г. - 12.06.2007 г.; сумата от 47,18 лв. - мораторна лихва за периода 23.10.1997 г. - 01.01.2002 г.; сумата от 114,99 лв. - мораторна лихва за периода 10.02.2005 г. - 31.03.2007 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.06.2007 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 21,53 лв. - разноски за производството пред СРС. Ищецът твърди, че на 17.07.2007 г. ответникът се снабдил с изпълнителен лист и на 10.12.2008 г. образувал изпълнително дело № 281/2008 г. по описа на ЧСИ С.Х.. Според ищеца, вземането е погасено с изтичане на петгодишна погасителна давност, както и изпълнителното дело се е прекратило по силата на закона чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, тъй като от датата на образуването му вискателят не бил предприел никакви действия. С оглед на изложеното моли да се признае за установено, че не дължи на „С.В.“ АД сумата от 926,37 лв., от които 764,20 лв. за предоставени услуги водоснабдяване, канализация и пречистване на отпадъчни води за периода 23.09.1997 г. - 12.06.2007 г.; 47,18 лв. - мораторна лихва за периода 23.10.1997 г. - 01.01.2002 г. и 114,99 лв. - мораторна лихва за периода от 10.02.2005 г. – 31.03.2007 г., ведно със законната лихва

върху главницата, считано от 05.06.2007 г. до окончателното плащане, както и 21,53 лв. - разноски за производството пред СРС, поради това, че претендираните суми са погасени по давност. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „С.В.“ АД, с който се оспорва искът. Ответникът твърди, че към образуване на изпълнителното дело – 10.12.2008 г. е било в сила ППВС № 3/1980 г. и за периода от образуване на изпълнителното дело до 26.06.2015 г. – приемане на ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС давност не е текла. От 2015 г. по изпълнителното дело са предприемани множество действия, прекъсващи давността /последното от които на 13.03.2019 г./, поради което същата не е изтекла към момента. Моли да се отхвърли предявеният иск. Претендира разноски. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК по отношение на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, а и от материалите, съдържащи се в приложеното по делото ч. гр. д. № 15628/2007 г. по описа на Софийски районен съд, 55 състав се установява, че същото е образувано по молба на „С.В.“ АД с искане за издаване на изпълнителен лист срещу А.М. В., ЕГН *****, на основание чл. 237, б. „к“, вр. с чл. 242 ГПК (отм.), вр. с чл. 203 ЗВ /отм./. – въз основа на извлечение от сметка, като с определение на съда от 17.07.2007 г., след като е прието, че представеният документ е редовен от външна страна и удостоверява подлежащи на изпълнение вземания на молителя срещу длъжника, последният е осъден да заплати на дружеството сумата от 926,37 лв., от които 764,20 лв. - за предоставени услуги водоснабдяване, канализация и пречистване на отпадъчни води за периода 23.09.1997 г. - 12.06.2007 г.; 47,18 лв. – законната мораторна лихва за периода 23.10.1997 г. - 01.01.2002 г. и 114,99 лв. – законната мораторна лихва за периода 10.02.2005 г. – 31.03.2007 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.06.2007 г. до окончателното изплащане, както и сумата 21,53 лв. - разноски за производството пред СРС. Въз основа на определенията в полза на „С.В.“ АД срещу А.М. В. за тези суми е издаден изпълнителен лист от 17.07.2007 г.

Безспорно е, че ищецът Н. А. В., ЕГН *****, е единствен наследник по закон на длъжника А.М. В., ЕГН *****, починал на 30.08.2021 г., видно от приетото Удостоверение за наследници изх. № РМЛ21-УГ01-17420/05.10.2021 г., издадено от Столична община, район „М.“.

Между страните не се спори, че по молба на ответното дружество с вх. № 03694/10.12.2008 г. въз основа на изпълнителния лист и за събиране на удостоверените в същия вземания е образувано изпълнително дело № 20088630400281 по описа на ЧСИ С.Х., с рег. № 863 на КЧСИ и с район на действие СГС /прието като писмено доказателство по делото в заверено копие/. В молбата вискателят е поискал да бъде изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника, както и е направено възлагане по чл. 18 ЗЧСИ – за

проучване имущественото състояние на длъжника, както и за определяне на начина на изпълнение, без да е посочен конкретен изпълнителен способ.

С разпореждане от 11.12.2008 г. е образувано изпълнителното дело , разпоредено е да се изготвят съобщения до АДВ и НАП по реда на чл. 191 ДОПК, справки за имущественото състояние на длъжника, запори и възбрани.

Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника чрез залепване на уведомление по адрес от справка от НБД Население.

На 12.01.2009 г. е наложен запор върху МПС – лек автомобил „Ш.....“, рег. № А ***** ВС, рама ***, двигател ***** и лек автомобил „В.“, рег. № С ***** РС, рама ХТА*****, двигател *****, собственост на длъжника А.М. В., ЕГН *****, като запорното съобщение е получено от Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на полицията на 27.01.2009 г.

На 19.11.2010 г. е наложен запор върху банковите сметки на длъжника в „Б.Д.“ ЕАД, „О.Б.Б.“ АД, „У.Б.“ АД, „Ю. И Е.Д.Б.“ АД и „Ц.К.Б.“ АД, като запорните съобщения са получени от банките на 02.12.2010 г. и от „О.Б.Б.“ АД е постъпило уведомление, че запорът е наложен по наличната сметка на длъжника, но по сметката няма авоар.

На 25.10.2012 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение с изх. № 52246 за извършване на опис, оценка и изземване на движими вещи на длъжника, находящи се на адрес: гр. С..... на 22.11.2012 г. от 12:00 часа, които няма данни да са били извършени.

Изискани са справки за имущество, трудови договори, банкови сметки и доходи от 30.07.2015 г.

На 30.07.2015 г. до длъжника е изпратена призовка за принудително изпълнение с изх. № 61979 за извършване на опис, оценка и изземване на движими вещи на длъжника, находящи се на адрес: гр. С..... на 03.12.2015 г. от 10:30 часа, които няма данни да са били извършени.

На 08.09.2015 г. е наложен запор върху банкови сметки , банкови касетки и вземания на длъжника в „Б.Д.“ ЕАД, като запорното съобщение е получено от банката на 10.09.2015 г. и от банката е постъпило уведомление, че запорът е наложен по наличната сметка на длъжника.

На 21.01.2017 г. е постъпила молба вх. № 13703 от „С.В.“ АД с искане за налагане на запор върху банковите сметки на длъжника, насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжника, налагане на възбрана на притежаваните от длъжника недвижими имоти и налагане на запор върху трудовото възнаграждение и/или запор на пенсия.

С постановление от 22.05.2023 г. изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, като няма данни постановлението да е влязло в сила.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК. С доклада по делото съдът е дал неточна правна квалификация на иска като такъв по чл. 439 ГПК, вместо по чл. 124, ал. 1 ГПК, тъй като спорът е относно съществуването на правото на принудително изпълнение по изпълнителен лист, издаден въз основа на несъдебно изпълнително основание – решение № 88/08.01.2020 г. по т. д. № 2056/2018 г. по описа на ВКС, I т. о. В случая обаче, с оглед твърденията на ищеца, който се позовава на погасяване на вземането вследствие на нови обстоятелства, настъпили след издаването на изпълнителния лист – изтекла погасителна давност, и при двете правни квалификации на доказване подлежат едни и същи факти, без да се променя начинът на разпределяне на доказателствената тежест в процеса, поради което съдът следва да се произнесе по същество по основателността на иска, без да се налага извършването на нов доклад по делото. В тежест на ищеца е да установи, че изпълнителен титул съществува и от последното изпълнително действие по делото е изминал съответният давностен срок според вида на вземането, както и да обоснове правен интерес от иска.

Ответникът следва да докаже наличието на юридически факти, водещи до спиране и прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Съдът намира, че исковата претенция е предявена при наличието на съществуващ правен интерес за ищеца от търсената защита, поради което е процесуално допустима. Както беше изяснено, за исковите суми по ч. гр. д. № 15628/2007 г. по описа на СРС, 55 състав в полза на ответното дружество „С.В.“ АД срещу А.М. В. - наследодател на ищеца Н. А. В., е бил издаден изпълнителен лист от 17.07.2007 г. По делото не се твърди и не се установява сумите по него да са били изплатени от длъжника, да е била призната тяхната недължимост с влязъл в сила съдебен акт, нито изпълнителният лист да е бил обезсилен. Съществуването на този годен изпълнителен титул в полза на ответното дружество дава възможност на същото, като кредитор, във всеки един момент да инициира изпълнително производство за принудително събиране на сумите, което обуславя интереса на задълженото лице да оспори съществуването им въз основа твърдяното от него обстоятелство – погасяване на вземанията по давност, започнала да тече след издаването на изпълнителния лист и изтекла към момента на образуване на настоящото производство.

От събраните писмени доказателства се установи, че процесните вземания са удостоверени в изпълнителен лист от 17.07.2007 г., издаден срещу наследодателя на ищеца въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл. 237, б. „к” ГПК (отм.) – извлечение от сметка.

Съдът намира, че вземането, представляващо цена на доставена питейна вода и отведени и пречистени отпадни води в размер на сумата от 764,20 лв. има характера на периодично вземане по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност – така и задължителните разяснения, дадени в ТР № 3/18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Вземанията за лихви за забава се погасяват също с кратката тригодишна погасителна давност съобразно чл. 111 ЗЗД. Тази давност може да бъде с по-дълъг срок – срок от 5 години, само в хипотезата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – ако вземането бъде съдебно признато.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на

изискуемостта на вземането, като при срочните задължения, какъвто характер има процесното вземане за главница, началният момент на давностния срок е настъпването на падежа, и се прекъсва с предявяване на иск, респективно с друга форма на съдебно претендиране на вземането. В разглеждания случай по делото няма точни данни за падежа на всяко отделно задължение на ответника, поради което съдът приема, че най-ранната дата, на която следва да се приеме, че вземането на кредитора е станало изискуемо, е датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист по реда на чл. 242 ГПК (отм.) - 10.07.2007 г. Съгласно чл. 117, ал. 1 ЗЗД с прекъсването на давността започва да тече нова давност.

При съобразяване с характера на производството по издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание съдът приема, че определението по чл. 242 ГПК (отм.) се ползва с изпълнителна сила, но не и със сила на пресъдено нещо, в който смисъл е и решение № 94/27.07.2010 г. по т. д. № 943/2009 г. по описа на ВКС, I т. о. Това е така, защото с определението на съда по чл. 242 ГПК (отм.) се разпорежда издаване на изпълнителен лист на заявеното от молителя основание, поради което характерът на задължението не се променя. Вземането на кредитора произтича от несъдебното изпълнително основание. Съществуването на вземането би могло да се оспорва, както досежно действителността на основанието, така и относно погасяването му /чл. 250, чл. 252, чл. 254 ГПК – отм./. Правните последици на акта по чл. 242 ГПК (отм.) не се приравняват на съдебно решение, постановено в искивия процес, поради което срокът на новата давност по чл. 117, ал. 1 ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, предмет на това производство, като разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД не намира приложение, съответно в случая не е приложима петгодишната погасителна давност, независимо от изложеното в исковата молба. В тази връзка следва да се посочи, че определянето на приложимата за спорното вземане погасителна давност /обща по чл. 110 ЗЗД или специална по чл. 111 ЗЗД / е част от решаващата правораздавателна дейност на съда. Дори страната да е навела фактически твърдения за приложимата давност, съдът не е длъжен да ги възприеме, а следва да разреши спора за давността въз основа на фактите и доказателствата по делото и закона, който урежда давността /така определение № 17/17.01.2018 г. по т. д. № 2046/2017 г. по описа на ВКС, II т. о./.

При извършване на преценката погасени ли са по давност процесните вземания от значение е не само изтичането на предвидения срок, но и бездействието на кредитора през този период, което да има за последица погасяване на правото му за принудително събиране на паричните притезания.

По делото се изясни, че въз основа на процесния изпълнителен лист срещу длъжника по него и по молба на ответника от 10.12.2008 г. е било образувано изпълнително дело № 20088630400281 по описа на ЧСИ С.Х., с рег. № 863 на КЧСИ и с район на действие СГС.

Според разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по

описа на ОСГТК на ВКС, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Тези изпълнителни действия водят само до прекъсване на давността, но не и до спирането ѝ. В изпълнителния процес давността се прекъсва многократно и от всяко прекъсване започва да тече нова погасителна давност. Не са изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на поканата за доброволното изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне непогасен остатък от дълга, извършването на разпределението. В тълкувателното решение е прието също, че вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

С даденото по т. 14 от същото тълкувателно решение разяснение се прие, че подаването на молба за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по чл. 242 ГПК (отм.) не представлява предприемане на действие за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД и не прекъсва давността за вземането. Разяснено е, че производството за издаване на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по ГПК от 1952 г. не е част от иския процес, а негова алтернатива. С него не се започва принудително изпълнение, а негов предмет е съществуването на правото на принудително изпълнение, като с крайния акт се признава или отрича това право. Едва след като правото на принудително изпълнение бъде признато с издаването на изпълнителен лист, кредиторът може да започне принудителното изпълнение. Съгласно чл. 323, ал. 1 ГПК (отм.) принудителното изпълнение започва по молба на кредитора въз основа на

представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение.

Съобразявайки задължителните разяснения, дадени в мотивите на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, съдът приема, че погасителната давност по отношение на процесните вземания е била прекъсната в хипотезата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД с молбата на ответното дружество, в качеството му на кредитор по изпълнителния лист, за образуване на изпълнителното производство, в която е осъществено възлагане на правомощия на съдебния изпълнител по чл. 18 ЗЧСИ /в този смисъл са мотивите към т. 10 от тълкувателното решение, в които е посочено, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ, вкл. възлагането по чл. 18 ЗЧСИ, прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да приложи изпълнителния способ, съответно да определи такъв при възлагане/.

Следва да се посочи, че с ТР № 3/28.03.2023 г. по тълк. д. № 3/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС се прие, че погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, какъвто е настоящият случай, съответно приложение намира разрешението на ППВС № 3/18.11.1980 г., че Погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането (в ППВС № 3/1980 г. не се прави разлика между изпълнителен лист за вземане, издадено въз основа на съдебен акт, формиращ сила на пресъдено нещо, и изпълнителен лист, издаден на извънсъдебно изпълнително основание – решение № 173 от 28.10.2010 г. по т. д. № 1095/2009 г. по описа на ВКС, II т. о.).

С оглед на задължителните постановки на посочените тълкувателни решения следва да се обоснове извод, че в периода от 10.12.2008 г. до 26.06.2015 г. давност не е текла. След тази дата погасителната давност е била прекъсната отново на 10.09.2015 г. с налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника в „Б.Д.“ АД. Според настоящия съдебен състав насрочването на опис на 30.07.2015 г. не е част от фактическия състав по извършване на опис и не представлява валидно изпълнително действие, от категорията на тези, които прекъсват течението на давността /така и решение № 261400/26.04.2022 г. по в. гр. д. № 12728/2020 г. по описа на СГС, IV Д състав и ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС/. С депозирането на 21.01.2017 г. на молба на „С.В.“ АД за налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника, насрочване на опис на движими вещи, налагане на възбрана на притежаваните от длъжника недвижими имоти и налагане на заповед върху трудовото възнаграждение и/или заповед на пенсия, вискателят е направил искане за прилагане на конкретни изпълнителни способности, с което действие на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД погасителната давност по отношение на задълженията на длъжника е била прекъсната отново поради това, че съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, и от тази дата е започнала да тече нова тригодишна давност.

След депозирането на молбата от 21.01.2017 г. не са налице доказателства по делото, че

са поискани и предприети изпълнителни действия, които са основание за прекъсване на давността по отношение на процесните вземания. Няма данни и да са постъпвали суми по наложения заповест, нито да са извършвани доброволни плащания от страна на длъжника. Ето защо следва да се приеме, че давността за вземанията по изпълнителния лист последно е била прекъсната на 21.01.2017 г., съответно е изтекла на 21.01.2020 г., преди подаване на исковата молба по настоящото дело. В допълнение следва да се посочи, че до подаване на исковата молба на 28.02.2023 г. са изтекли и повече от 5 години, през които нито са искани, нито са предприемани изпълнителни действия, годни да прекъснат както двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, така и срока на погасителната давност. В тази връзка съдът намира за необходимо да отбележи, че доколкото в продължение на 2 години, считано от подаване на молбата от „С.В.“ АД – 21.01.2017 г. в хода на изпълнителното производство не са извършвани, респективно не са били поискани от вискателя конкретни изпълнителни действия, то същото следва да се счита за прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 21.01.2019 г. – поради това, че в продължение на две години вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия, което от своя страна е проявна форма на неговото бездействие, водещо до осуетяване реализацията на правата му. Процесното прекратително основание настъпва ex lege – по силата на закона, считано от момента на изтичане на две години от последното действие, в който смисъл са и задължителните за съда разяснения, дадени в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС. В мотивите на последното изрично е посочено, че в тази хипотеза прекратяването на изпълнителното производство става по право, без значение дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение и в кой момент е сторил това /в случая на 22.05.2023 г./, тъй като с постановлението си съдебният изпълнител само констатира настъпилото прекратяване. Издаването на постановлението за прекратяване, предвидено изрично в чл. 433, ал. 1 ГПК, е необходимо за прогласяване на действието му и за прилагане на някои от последиците му – арг. чл. 433, ал. 3 ГПК, но не и за настъпване на самата перемпция.

С оглед на изложеното, предявената искова претенция, основана на твърдението за недължимост на вземанията за главница, лихва за забава и разноски по процесния изпълнителен лист поради погасяването им по давност, е изцяло основателна и като такава следва да бъде уважена.

По отговорността за разноски:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. Същият е претендирал присъждане на такива в общ размер от 450 лв. - 400 лв. за адвокатско възнаграждение и 50 лв. за държавна такса, които следва да се възложат в тежест на ответника. От последния е направено възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, което е неоснователно, тъй като уговореният и заплатен адвокатски хонорар е в минимален размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което не следва да бъде намаляван.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Н. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С..... срещу „С.В.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че Н. А. В., като наследник на А.М. В., ЕГН *****, починал на 30.08.2021 г., не дължи на „С.В.“ АД сумата от 926,37 лв., от които: 764,20 лв. - за предоставени услуги водоснабдяване, канализация и пречистване на отпадъчни води за периода 23.09.1997 г. - 12.06.2007 г.; 47,18 лв. - мораторна лихва за периода 23.10.1997 г. - 01.01.2002 г. и 114,99 лв. - мораторна лихва за периода от 10.02.2005 г. – 31.03.2007 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 05.06.2007 г. до окончателното плащане, както и 21,53 лв. - разноси за производството пред СРС, за които суми по ч. гр. д. № 15628/2007 г. по описа на СРС, 55 състав е издаден изпълнителен лист от 17.07.2007 г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20088630400281 г. по описа на ЧСИ С.Х. с рег. № 863 на КЧСИ и с район на действие СГС - поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА „С.В.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на Н. А. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., сумата от 450 лв., представляваща сторени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____